

УДК 336.5

Дживак Т. Р. – ст. гр.БМ-41

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ АМОРТИЗАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Науковий керівник: к.е.н., доц. Синькевич Н. І.

Амортизаційна політика - це управління процесом відтворення основного капіталу, направлене на підвищення технічного рівня виробництва, запобігання надмірному зносу його активної частини, вдосконалення технологічної і вікової структури основного капіталу, нарощування основного капіталу і об'єму випуску продукції. Створення національної амортизаційної системи з чіткими нормами амортизації, гнучкими методами її нарахування, цільовим використанням засобів амортизації, що дозволило б реалізовувати національні пріоритети, безпосередньо залежить від амортизаційної політики держави, предметом якої вона є.

Амортизаційну систему можна розглядати на мікро - і макрорівнях, виділяючи підсистему і надсистему. Необхідність функціонування амортизаційної системи на рівні держави обумовлено тим, що вона є важливою частиною податкової, інвестиційної, інноваційної систем і стимулює або навпаки стримує економічне зростання країни, а так само різних її секторів економіки.

Для того, щоб виявити особливості сучасної амортизаційної політики, механізмів системи амортизації, звернемося до історико-економічного досвіду формування амортизаційної політики в Україні.

- 1) єдині норми амортизаційних відрахувань для всіх господарюючих суб'єктів;
- 2) диференціація норм амортизаційних відрахувань по видах основних фондів (близько 1800 видів) і частково по галузях економіки;
- 3) використання рівномірного методу нарахування амортизації;

В умовах інфляції відбувається зростання номінальних цін окремих видів основного капіталу, а амортизаційні відрахування визначаються від повної первинної вартості, тому встановлена амортизація може опинитися нижче за її економічно обґрунтованої величини. Спотворення вартісних показників основного капіталу приводить до недоамортизації і, як наслідок, до невідповідності величини амортизації, що накопичується для здійснення відтворення і вартості нового основного капіталу, призначеного для відшкодування спожитого.

Проте при переоцінці основного капіталу не враховано системного впливу на сумарний рівень планованих податків на майно і на прибуток, а також використовуючи індексні методи переоцінки не враховують зниження ринкової вартості технічно відсталих, таких, що простоюють, мало рентабельних виробництв. Окрім цього, методологія переоцінки, була заснована на скоректованій балансовій вартості основного капіталу, що є у розпорядженні підприємства, що не відповідає вимогам ринкової економіки. Це і привело до розриву між величинами амортизації і зносу основного капіталу, скоротивши можливості використання амортизаційних засобів на оновлення основного капіталу.

Зробимо висновки, що сучасна концепція амортизаційної політики направлена на створення умов інноваційного оновлення основного капіталу для переходу до сервісно-технологічної економіки, а на практиці діє консервативний механізм амортизаційної політики.